

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויינפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר וירא לכבוד ... אחרשה"ט!
 בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"וירא אליו ה' באלוני ממורא והוא יושב פתח האוהל כחום היום" (בראשית יח, א).
 ופרשי לראות אם יש עובר ושב, ויכניסם בביתו, והוא מחז"ל במדרש אגדה. והנה ידוע ומפורסמת גדול מעלת ומצוות הכנסת אורחים, וכמ"ש חז"ל (שבת קכז, א) גדולה הכנסת אורחים יותר מהשכמת בית המדרש, ואמרו גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה, ואמרו (שם פ"א מ"א) שהכנסת אורחים היא מהדברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה, והק"ן קיימת לו לעולם הבא. ואמרו (אבות פ"א מ"ה) יוסי בן יוחנן איש ירושלים אומר יהי ביתך פתוח לרווחה, ויהיו עניים בני ביתך, ואמרו (סוף ברכות סג, ב) תנו רבנן כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה היו

ת"ח בתוך ביתו ומאכילו ומשקהו - כאילו עושה חסד עם כל בני ישראל. ואע"פ השכל מחייב וכן אמרו והזוהירו חז"ל לנקוט כמה צעדים של זהירות, וכדאינתא בווה"ק (פנחס דף ונו): שאורחים בלתי מוכרים יש להזהר שיאוכלו בנפרד מאנשי הבית. וק"ו שלא יושבים עם אשתו ובתו. ואיתא בווה"ק (נח דף טז) שלא יארח בבית אורח חשוד וז"ל לא יקבל ברנש אושפיזא בביתיה אי איהו חשיד ביה דאיהו חייבא (חוטא ורשע), אא"כ קאים בעיני לזכאה דלא חשיד בעיני כלל. ובפרט בדורינו שרבו כמו רבו משוגעים, וחולים מסוכנים למיניהם, גם בעינינו צניעות, זה לא פשוט כלל להכניס כל אדם הביתה, ובפרט ללינת לילה, והמבין יבין. והנה עוד אמרו בווה"ק (ואתתני דף וסח) שאורח בשני ימים ראשונים מתנהג בעדינות ובביישנות כאורח, ואח"כ נעשה כבעל הבית, ע"כ. וגם לזה צריך המארח לתת לבו ולקחת את דבר זה לתשומת לבו, וק"ו האורח שלא ימאס בעיני הבעה"ב. ובכלל כל אורח צריך להתנהג בעדינות כאורח, וכבר אמרו חז"ל (פסחים פו, ב) לאורח: כל מה שיאומר לך בעה"ב עשה, וכדאינתא בווה"ק (פנחס רמד) שבעה"ב המזמין את המלך לביתו - יש למלך לעשות רצון הבעה"ב. וכדאינתא בווה"ק (ויצא קמח): שכל אדם בביתו יתנהג כרצונו, אבל כשמתארח אצל אחר יעשה רצון בעה"ב. וצריך כל אורח להתנהג בדרך ארץ ובהתחשבות (ויש לשים לב לא לבזבז כספו של בעה"ב באוכל ובחשמל וכו' ולשים לב שעכשו צריך להיות כפוף ולהתאים עצמו לרצון בעה"ב). ואמרו חז"ל (כתובות סה, א) וכן נפסק בשו"ע (או"ח סי' רמ ס"ג) שאכסנאי אסור בתהמ"ט באופנים מסויימים, ויזהר שלא יהא אורח מכניס אורח - שזה דבר בזוי ולא יעשה וכמ"ש חז"ל (ב"ב צח, ב) וכן איתא במס' דרך ארץ זוטא (פ"ח) שהוא דבר מגונה מאד, ויזהר מלהתקוטט עם המארח, ואפי' להחליף מארח, וכמ"ש חז"ל (ערכין טז, ב) שאכסנאי פוגם ונפגם. וחז"ל (שם) נתנו מקור מן התורה שלא ישנה אדם באכסניה שלו. ואמרו (ב"מ

"צמאה נפשי"
 וְיִרְאֵהוּ מַעֲלַת הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים. כִּי יֵשׁ בְּחַיֵּינִת מ"ב): "צְמָאָה נַפְשִׁי", דְּחַיֵּינוּ כְּמוֹ מִי שֶׁהוּא צָמֵא מְאֹד, שְׂשׂוּתָהּ אֶפְלוּ מֵיִם הַרְעִים. כְּמוֹ כֵּן נִסְמָךְ הַכּוֹרֵא וְהַבְּרָךְ, יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שֶׁהֵם תְּמִיד בְּבְחֵינֵת צְמָאוֹן, וְלוֹמְדִים וְעוֹבְדִים עֲבוֹדַתוֹ תְּמִיד. וְהֵם תְּמִיד בְּבְחֵינֵת צְמָאוֹן, כִּי נַפְשׁוֹ שׂוֹקֶקֶת תְּמִיד לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם וְהַבְּרָךְ, אֲךָ שֶׁהוּא בְּלֹא זְמַן וְשִׂכְל. כִּי לְפַעֲמִים בְּטוֹלָה שֶׁל תּוֹרָה הִיא קִיּוּמָה' (מְנַחֵת צ"ט), בְּמָה שֶׁתּוֹב (תְּהִלִּים ק"ט): "עַתָּה לַעֲשׂוֹת לַח' הַפְּרוֹ תוֹרַתְךָ". וְזֶהוּ מַעֲלַת הַתְּדַבְּקוּת בְּצַדִּיקִים, כִּי הֵם עוֹשִׂים גְּבוּל וְזָמַן, לְבַל יִהְיֶה בְּבְחֵינֵת צְמָאוֹן: וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק: "צְמָאָה נַפְשִׁי לְאַלְקִים לְאֵל חַי", זֶה בְּחֵינֵת צְמָאוֹן כְּנ"ל. "מַתִּי אָבוֹא" וְלֹא יֵהֵא בְּבְחֵינֵת צְמָאוֹן. "וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹקִים", וְאַרְאֶה דִּיקָא, דְּחַיֵּינוּ שְׂאֻכְהָ שְׂתַּהֲיֶה הָעֲבוֹדָה בְּבְחֵינֵת רְאִיָּה, שְׂאֻזִּי הוּא בְּבְחֵינֵת גְּבוּל וְזָמַן כְּרֵאוּי כְּנ"ל, וְאַזְוִי אֵינִי בְּבְחֵינֵת צְמָאוֹן כְּנ"ל.
 (ליקו"מ עו)

שם רבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי נחמיה, ורבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי, פתחו כולם בכבוד האכסניא, ופרשי מכניסי אורחים בבתיהם. וכוחה וזכותה עצום להגן מהעונש ופורעניות כמ"ש (סנהדרין קג, ב) תניא רבי נתן אומר ממקומו של מיכה עד שילה מקום המשכן ג' מילין, והיה עשן המערכה ועשן פסל מיכה מתערבין זה בזה. בקשו מלאכי השרת לדחופו, אמר להן הקב"ה הניחו לו שפיתו מצויה לעוברי דרכים. וא"ר יוחנן גדולה לגימא (ופרשי אכילה שמאכילים אורחים) דא"ר יוחנן בשכר (שמות ב, ט) קראן לו ויאוכל לחם, זכו בני בניו וישבו בלשכת הגזית. ועיי"ש עוד שבזכות הכנסת אורחים מעלימים עיניים מן הרשעים ובזכותה זוכים להשראת השכינה עיי"ש. ואמרו חז"ל (במדבר ר"א) שיש מי שלא היה ראוי לכך, ואעפ"כ כתבו שמו בשם הצדיקים, לפי שהיה מקבל אורחים. ואיתא בת"ז (תיקן ו דף כג:) זכאה איהו מאן דמקבל אורחין ברעו שלים (בחפץ לב), כאילו מקבל אפי שכינתא, ואיתא בווה"ק (פי אמור דף צד) מאן דמזדמן לאורחא בעי לאחזאה

ליה חידו ואנפין נהירין (פירוש המזמין אורחים לביתו צריך המארח להראות לאורח פנים שמחות ומאירות פנים). ועוד איתא בווה"ק (שם דף קד) שמי שהקב"ה אוהב אותו שולח לו דורון, ומהו דורון? אורח עני. וביותר המצוה גדולה עוד יותר כשמארח תלמיד חכם בביתו, ואמרו חז"ל (ברכות י, א) כל המארח ת"ח בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו - מעלה עליו הכתוב כאילו מקריב תמידין. ואמרו (שם סג, ב) ומה יתרו שלא אירח את משה אלא לכבוד עצמו - כך, המארח ת"ח בתוך ביתו ומאכילו ומשקהו - על אחת כמה וכמה. וכן אמרו (במדבר רבא נג) כל המסעות האלה על שקיבלו ישראל עתיד הקב"ה ליתן שכרן, המקבל ת"ח לתוך ביתו, על אחת כמה וכמה. ואמרו (מדרש שמואל יח) כל המארח

ליה חידו ואנפין נהירין (פירוש המזמין אורחים לביתו צריך המארח להראות לאורח פנים שמחות ומאירות פנים). ועוד איתא בווה"ק (שם דף קד) שמי שהקב"ה אוהב אותו שולח לו דורון, ומהו דורון? אורח עני. וביותר המצוה גדולה עוד יותר כשמארח תלמיד חכם בביתו, ואמרו חז"ל (ברכות י, א) כל המארח ת"ח בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו - מעלה עליו הכתוב כאילו מקריב תמידין. ואמרו (שם סג, ב) ומה יתרו שלא אירח את משה אלא לכבוד עצמו - כך, המארח ת"ח בתוך ביתו ומאכילו ומשקהו - על אחת כמה וכמה. וכן אמרו (במדבר רבא נג) כל המסעות האלה על שקיבלו ישראל עתיד הקב"ה ליתן שכרן, המקבל ת"ח לתוך ביתו, על אחת כמה וכמה. ואמרו (מדרש שמואל יח) כל המארח

ליה חידו ואנפין נהירין (פירוש המזמין אורחים לביתו צריך המארח להראות לאורח פנים שמחות ומאירות פנים). ועוד איתא בווה"ק (שם דף קד) שמי שהקב"ה אוהב אותו שולח לו דורון, ומהו דורון? אורח עני. וביותר המצוה גדולה עוד יותר כשמארח תלמיד חכם בביתו, ואמרו חז"ל (ברכות י, א) כל המארח ת"ח בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו - מעלה עליו הכתוב כאילו מקריב תמידין. ואמרו (שם סג, ב) ומה יתרו שלא אירח את משה אלא לכבוד עצמו - כך, המארח ת"ח בתוך ביתו ומאכילו ומשקהו - על אחת כמה וכמה. וכן אמרו (במדבר רבא נג) כל המסעות האלה על שקיבלו ישראל עתיד הקב"ה ליתן שכרן, המקבל ת"ח לתוך ביתו, על אחת כמה וכמה. ואמרו (מדרש שמואל יח) כל המארח

לע"נ הכיבה בת תמו ע"ה ☆ רפ"ש לפורטונה בת מזל

תיקון הכללי

תשוב אנוש עד דכא (תהלים ז, ג).

תשוב - זו שיבה... זו ביאה (ספרא פרשת מצורע והובא בפירוש ע"ה), כלומר: רבש"ע הנך מביא את האדם לידי יסורים עד דכדוכה של נפש, אם יש צורך בכך, כדי שיחזור בתשובה. א"נ עד ענוה. א"נ עד דכא - עד המות ע"י בתרגום 'עד מותא', היינו שאתה מחכה לו עד יום המות, וכמ"ש (פיוטם בתפילת יו"כ) "עד יום מותו תחכה לו" להחזירו בתשובה, וא"נ יסורי מות קאמר, והיינו הך דלעיל, וכ"ז ממידת רחמנותך, כדי שיעשה תשובה עכ"פ ובכל אופן, ואפילו בהכי, וזהו ותאמר שובו בני אדם, היינו ותאמר בכמה וכמה אופנים ורמזים, ו"דוגרי", ועצם היסורים בפרט כשהם קשים הם קריאה לתשובה, וכדאי תא בוזו"ק (שלח דף קסח ע"א) אעא דלא סליק... מבטשין ביה - ויש שעושה כן בעודו צעיר, ויש בימי זקנה (ע"י בא"ע). פירוש אחר: 'שובו' - תתיישבו בדעתכם בני אדם.

(מתוך הספר "שי למורא")

מדרש

והוא יושב פתח האהל כחום היום רבי ברכיה משום ר' לוי אמר ישב כתיב בקש לעמוד א"ל הקדוש ברוך הוא שב אתה סימן לבניך מה אתה יושב ושכינה עומדת כך בניך יושבין ושכינה עומדת על גבן כשישראל נכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וקורין קריאת שמע והן יושבים לכבודי ואני על גבן שנאמר (תהלים פב) אלהים נצב בעדת אל איר חגי בשם ר' יצחק עומד אין כתיב כאן אלא נצב אטימוס כמה דתימא ונצבת על הצור כתיב (ישעיה סה) והיה טרם יקראו ואני אענה ר' שמואל בר חייא ורבי יודן בשם רבי חנינא על כל שבח ושבח שישראל משבחין להקב"ה משרה שכינתו עליהם מה טעם (תהלים כב) ואתה קדוש יושב תהלות ישראל.

(בראשית רבה מה, ז)

איתא ד'אין עניות אלא מן הדעת' (נדרים מא). ועל זה צריך רחמנות, כי אין רחמנות גדולה מזה. ועניות זה בכללות ובפרטות, בכללות על איש שאין לו שכל בעבודת הבורא, וצריך הבעל שכל להשכילו. ובפרטות על האיש עצמו, כי יש זמן שאין לו שכל, והוא נקרא קטנות המחין, וצריך לחזק את עצמו לבוא לגדלות המחין. וכשוא לגדלות המחין, נמתקין כל הדינים וממשיך עליו חסדים ורחמים. וזה מאמר חכמינו, זכרונו לברכה (ברכות לג): 'גדולה דעה שנתנה בין שני אותיות', שנאמר: "כי אל דעות ה'". פרוש: כשיבוא לגדלות המחין, נתעורר עליו רחמים וחסדים משני אותיות.

(ליקוטי מוהר"ן קו)

כופלים לו פרנסתו

הבטיחו חז"ל (ברכות סג). שכל המשתף שם שמים בצערו כופלים לו פרנסתו, ואמרו (מ"ר משפטים, לא ב) ואם עמד העני בניסיונו ואינו מבעט הרי הוא נוטל כפילים לעת'ל שנא' (תהלים יא) כי אתה עם עני תושיע, ממי אתה למד, מאיוב עיי"ש.

וכן החוליו והיסורין הם טובה גדולה להאדם כי על ידם גם לבו נשבר בקרבו ונעשים יותר קרובים להש"ת וזה בחי' משחז"ל (ברכות ה). כל שהקב"ה חפץ בו מדכאו ביסורין ונעל ידם נכתבים לו עוונותיו כמ"ש (שם) מה שן ועין עבד יוצא בהם לחירות, יסורין שממקין כל גופו של אדם עאכ"ו [כ] וכמ"ש חז"ל (תנחומא, כי תצא, ב) אמר ר' אליעזר בן יעקב צריך אדם להחזיק טובה להקב"ה בזמן שהיסורין באין עליו. למה, שהיסורין מושכין את האדם להקב"ה שנא' כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה, וסוגלת היסורין להחזיר את האדם למוטב יותר משאר הענינים כמ"ש חז"ל (סנהדרין קא): וכי חזקיה מלך יהודה לכל העולם כולו לימד תורה ולמנשה בנו לא לימד תורה, אלא מכל טורח שטרח בו ומכל עמל שעמל בו לא העלהו למוטב אלא יסורים שנאמר וכו' (ד"ב לג) ובהיצר לו חילה את פני ה' אלקיו וידוע מאד וגו' הא למדת שחביבין יסורין, וכדאמרין (מנחות, נג): אמר ר' יוחנן למה נמשלו ישראל לזית, לומר לך מה זית אינו מוציא שמנו אלא ע"י כתייתה אף ישראל אין חוזרין למוטב אלא ע"י יסורין.

והוא יושב פתח האהל פחם היום

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ שְׁחִרְיִית יוֹם ד' חַיֵּי שֶׁרָה תִּקְצֵא. א. בְּרִסְלָב. שְׁלוֹם בְּנֵהוּג. מִכְתָּבוֹ קָבְלָתִי. גַּם שֶׁלֶשֶׁה רוֹבֵל קֶדֶשׁ, תְּשׁוּאַת חֵן חֵן לֹא עַל זֶה. וְהִנֵּה מִכְתָּבְךָ הִנֵּה לִי לְנַחַת גְּדוֹל כִּי אֲנִי רוֹאֶה שְׂמִיכְתָּבִי עוֹשִׂים רַשָּׁם טוֹב אֲצִלְךָ, וּבִאֲמֹת כָּלָם נִכְתְּבוּ בְּתוֹשֵׁעַת ה' עַל יְדֵי גְדֹל תְּשׁוּקַת הֶרְצָאוֹת וְהַפְסוּפִין שֶׁלֵּנוּ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ. נָא בְּנֵי חוֹק וְאֲמִין וְתַתְּמִיד בְּלִמְדוֹךָ הֵיטֵב לְלַמֵּד פְּמֹה שְׁעוֹת בְּכָל יוֹם וְגַם לומר תְּהִלִּים וְתַפְלוֹת בְּכָל יוֹם וְגַם לִפְרֵשׁ שִׁיחְתָּךְ בְּכָל יוֹם וְלַרְחֵם עַל עַצְמְךָ בְּכָל יוֹם. וְאִם יִתֵּן הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יִתֵּן, וְאִם לֹא לֹא. עֲלֵינוּ לַעֲמֹד כְּרֵשׁ וְאַבְיוֹן לְבַקֵּשׁ מִתְנַת חֲנֹם לְהַצִּיל נַפְשֵׁנוּ, אוֹלֵי יָרְחֹם. וְלֹא אוֹכַל לְהִתְאַפֵּק מַעֲצָם אֶהְיֶיךָ מִלְּכֹתָב לָךְ מַעַט מִמֶּה שְׂאֲמַרְתִּי בְּשַׁבַּת קֶדֶשׁ הַעֲבֵר. וְתִמְצִית הַעֲגִין מִרְמוֹ בִּפְסוּק (בְּרֵאשִׁית י"ח): וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהֶל פְּחֹם הַיּוֹם. יוֹשֵׁב לְשׁוֹן הַמִּתְנֶה וְעַבְדָּה זְמַן רַב, כְּמוֹ: וְהַשְּׁבוּ קֶדֶשׁ יְמֵים רַבִּים, הֵינּוּ שְׂאִין הָאָדָם זֹכֶה לְהַתְגַּלּוֹת אֱלֹהוֹת בְּחִינַת וַיֵּרָא אֵלָיו ה' כִּי אִם עַל יְדֵי שִׂיּוֹשֵׁב וּמִמְתִּין וּמִתְעַבֵּב אֲצִל פֶּתַח אֵהֶל הַקֶּדֶשׁ זְמַן רַב. וְאִף עַל פִּי שְׁבוּתוֹךְ כֶּף עוֹבֵר עֲלָיו מֶה שְׁעוֹבֵר. וְחַמִּימוֹת הַיּוֹם שֶׁהֵם כָּלֵל הַתְּאוֹת בּוֹעֵר אוֹתוֹ הַרְבֵּה אִף עַל פִּי כֵּן הוּא אֵינוֹ מֵנִיחַ אֶת מְקוֹמוֹ חֵס וְשְׁלוֹם רַק הוּא יוֹשֵׁב וּמִמְתִּין וּמִתְעַבֵּב אֲצִל הַפֶּתַח יְמֵים זְמַנִּים רַבִּים בְּחִינַת וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהֶל פְּחֹם הַיּוֹם וְהֵבֵן הֵיטֵב, כִּי אֵי תֵאָדָב בְּדַבְּרֵי זְכוּרָנוּ לְבַרְכָּה (לְקוּטֵי מוהר"ן חֶלֶק ב' מ"ח) שְׁלִפְעַמִּים הָאָדָם אֲצִל הַפֶּתַח וְהוּא שֵׁב לְאַחֹר אוֹ שִׁמְשִׁטְטָם וּמִתְפַּשֵּׁט אוֹ כְּנִגְדוֹ הַבַּעַל דְּבַר וְכו', אֲבָל מִי שֶׁחֹשֵׁב עַל תְּכִלְתּוֹ הַנְּצָחִי בְּאֲמֹת וְחֵס עַל חִיּוֹ בְּאֲמֹת אֵינוֹ שֵׁב לְאַחֹר וְאֵינוֹ זֶה מְמַקְוֵם חֵס וְשְׁלוֹם בְּשׁוּם אִפֶּן רַק הוּא יוֹשֵׁב וּמִמְתִּין אֲצִל פֶּתַח אֵהֶל הַקֶּדֶשׁ שֶׁהוּא אֵהֶל בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְאֵהֶל הַצְּדִיקִים וְהַשְּׂרִים אִף עַל פִּי שִׁחֹם הַיּוֹם בּוֹעֵר חֵס וְשְׁלוֹם וְעַל יְדֵי זֶה וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וְכו'. וְיִתֵּר מִזֶּה מִבְּאָר אֲצִלֵי בְּאֵרֵיכוֹת יוֹתֵר. וּבְנֵימִים הִלְלוּ בְּכָל מֶה שְׁעוֹבֵר עֲלָיו אוֹ מֶה שְׂאֲנִי שׁוֹמֵעַ מִמֶּךָ וְכוּיְצָא כֶּף אֲנִי נֹזֵר בְּכָל פַּעַם וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהֶל וְכו' כְּנִל. וְאִף עַל פִּי שֶׁהַכְּלִיּוֹן עֵינַיִם קֶשֶׁה מְאֹד אִף עַל פִּי כֵּן צְרִיכִין לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ וְלַחֲזֹק אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁמְחָה בְּכָל יַעַת עַל פִּי הַדְּרָכִים שֶׁהוֹדִינוּ אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ זְכוּרָנוּ לְבַרְכָּה, וּבַפֶּרֶט שְׁבוּתוֹךְ כֶּף עוֹסְקִים קָצַת בְּתוֹרָה וְתַפְלָה וּמִצְוֹת אֲשֶׁר הֵם חִיּוֹנוֹ וְשִׂמְחָתוֹ, יִתֵּר מִזֶּה אֵי אֲפֹשֶׁר לְהַצְרִיךְ כִּי הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שְׁחִרְיַת לומר בְּשִׁמְחָה אֲשֶׁרֵינוּ מֶה טוֹב וְכו'. וְלְהַנִּיחַ טְלִית וְתַפְלִין וְכו'. דְּבַרֵי אֲבִיר הַמְּצַפֶּה לִישׁוּעוֹת חֲדָשׁוֹת בְּכָל יַעַת שִׁיחֵתִים מִהָרָה (ישעיה יב) וְשִׁאבְתֶּם מִיַּם בְּשִׁשׁוֹן מַמְעִינֵי הַיְשׁוּעָה כְּתַרְגוּמוֹ וְתַקְבְּלוֹן אוֹלְפָן חֲדַת וְכו'. מִבְּחִירֵי צִדִּיקָא.

נֶתָן מַבְרִסְלָב

(עלים לתרופה מכתב כח)

יְהִי בֵיתְךָ בֵּית וְעַד לְחֻכְמִים

שְׁעָרָה קְבִיעוֹת בֵּיתְךָ יְהִי: הַבֵּית וְעַד לְחֻכְמִים, שְׂבַמְקוֹם שֶׁהַחֻכְמִים אֲמַתִּיִּים מְתוֹעַדִּים שֶׁהֵם הַצְּדִיקִים וְהַשְּׂרִים הַמְתַּבְּרִים מְבַחְשְׁבְתֶם לְהַגְבִּיר הַמְתַּשְׁבוֹת טוֹבוֹת עַל הַמְתַּשְׁבוֹת רַעוֹת שֶׁרַק הֵם נִקְרָאִים חֻכְמִים אֲמַתִּיִּים, וּבְמַקְוֹם שֶׁהֵם מְתוֹעַדִּים רַק שֵׁם יְהִי: בֵּיתְךָ כְּנֹזֵר לְעִיל. וְהוּא מִתְאַבֵּק בְּעַפְרֵי רְגְלֵיהֶם, שִׁאֲתָה צְרִיף לְשַׁבֵּר מְנִיעוֹת רְבוֹת וְלִהְיֵת אֲבָק בְּעַפְרֵי רְגְלֵיהֶם כְּדִי לְהַתְקַרֵּב לָהֶם מִתּוֹךְ מְנִיעוֹת וְיִסּוּרִים. כִּי אֵי אֲפֹשֶׁר לְהַתְקַרֵּב אֶל הַקֶּדֶשׁ כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁבִירַת מְנִיעוֹת רְבוֹת, כְּמוֹ שְׂבָתוֹב: טוֹב לִי כִּי עֲנִיתִי לְמַעַן אֲלַמֵּד חֻקְךָ. כִּי עָקַר תִּקּוֹן הַתְּשׁוּבָה לְכַל הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת הַבֵּית וְעַד לְחֻכְמִים הַנֹּזֵר לְעִיל שֶׁהוּא בְּחִינַת קֶדֶשׁ הַבֵּית הַמְּקֻדָּשׁ וְכַנּוֹזֵר לְעִיל (ליקוטי הלכות אורח חיים הלכות תפלת המנחה הלכה ז אות צב)

להצלת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

להערות והארות 7658704 - 052
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ו שבט
ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה